

ÁTJÁRÓK**2022-1-HU01-KA210-ADU-000083157****Meseterápia lehetőségei a szenvedélybetegek rehabilitációjában,
reintegrációjában (módszertani útmutató gyakorlatokkal)****Összegzés**

A történetekben¹ való gondolkodás, a történetmondás olyan egyetemes jelenség, amely minden kultúrában jelen van, egészen az ősidőktől fogva. „Az elbeszélés, mint az ember alapvető élmény- és létezmódja – antropológiai sajátossága – már a nyelv vagy a történet megjelenése előtt létezik, és meghatározó szerepet játszik az emberi gondolkodás, személyiség és kultúra kialakulásában.”(László, 2005., 29.)

A történeteknek nagyon sokféle formája, változata, szintje van, a legegyszerűbb hétköznapi „mesétől” kezdve a népmeséken, tündérmeséken keresztül az eredetmagyarázó mítoszokig, szakrális elbeszélésekig. Műfaji különbözőségeik ellenére azonban mindegyikre jellemző az, hogy csakis egyfajta kommunikációs térben nyerik el értelmüket, azaz a továbbadás, „mesélés” aktusában fejtik ki tanító, rendező hatásukat. A történetmondás és a történet hallgatása tehát olyan közösségi esemény, amely által a közösség emlékezhet, megerősödhet, formálódhat, fejlődhet, az egyén pedig mindeközben olyan azonosulási és felismerési lehetőséghez juthat saját magával kapcsolatban, amely egyfajta katartikus állapotot idézhet elő, azaz változásra ösztönöz. Ebben az értelemben a történetekkel való találkozás megegyezik minden művészeti alkotás hatásmechanizmusával, melyeknek célja az, hogy esszenciális változást idézzenek elő a befogadóban, méghozzá a „szépség szuggesztíóján keresztül”. (Polcz, 2009., 81.)

Egy történettel való azonosulás akkor megy végbe leginkább, ha a hallgatót személyes szinten szólítja meg, ha ráismer saját magára, vagy félelmeire, feldolgozatlan problémáira, és ilyen módon „a történetekben szimbolikus formában megjelenő lelki jelenségek hozzájárulnak a

---

¹ Jelen tanulmányban a történet alatt minden esetben a mesét, s azon belül is a népmesét értjük.

belső fejlődéshez, a belső fejlődéssel járó lelki problémák csökkentéséhez.” (Tancz, 2009., 48.)

„A meséken keresztül érvényes tudás birtokába lehet jutni azzal kapcsolatban, hogy miként működik a világ, milyen életfeladatai is lehetnek az embernek; hogyan lehet szert tenni segítőkre, mi a dolgunk a bennünket veszélyeztető gonosz és ellenséges erőkkel, és hogyan lehet elgondolni, sőt megtenni valamit, amiről mindenki azt állítja: lehetetlen.” (Boldizsár, 2010)

A szenvedélybetegek integrációjában arra törekszünk, hogy a társadalmi beilleszkedés képessége kialakuljon, felvértezni a klientúrát az ön-leértékelés, az ön-stigmatizáció és mások negatív reakciója ellen. Hosszú távon olyan megküzdési stratégiák kialakítása, amely megakadályozza a visszacsúszást, visszaesést. Továbbá hangsúlyosan fontos az önsegítés, az önerőnövelés, a szociális és/vagy életviteli kompetencia fejlesztés.

A szakmai eredmény a továbbiakban a következő témákat dolgozza ki:

- a mesék lélektani szerepe és jelentősége;
- a meseterápia a szenvedélybetegek reintegrációjában;
- meseterápia a gyakorlatban: meseválasztás, egyéni meseterápia, meseműhelyek felépítése, vezetése, ;
- minta egy meseterápiás alkalom lebonyolítására;
- továbbá a szakmai anyag tartalmaz egy mesetárat, azaz olyan mesék gyűjteményét, melyek irányadók lehetnek szenvedélybetegek reintegrációs folyamataiban.

A téma iránt továbbérdeklődők számára irodalomjegyzéket állítottunk össze.